

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“วัฒนธรรม” มีความหมายทั้งในเชิงสังคมวิทยาและในเชิงมานุษยวิทยา นักสังคมวิทยาให้ความหมายวัฒนธรรมว่าเป็นขบวนการอบรม ปลูกฝัง สั่งสอน เรียนรู้ถึงการดำรงชีวิตที่เป็นรูปแบบเดียวกันแล้วเก็บไว้เป็นมรดกตกทอดส่งต่อให้สมาชิกรุ่นใหม่ๆ ของสังคมต่อไป และนักมานุษยวิทยาส่วนใหญ่จะให้ความหมายว่า วัฒนธรรมคือ พฤติกรรมที่กลั่นกรองมาจากความคิดที่จะหาวิธีการมาตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (นิตยพรรณ วรณศิริ 2526, หน้า9)

Edward B.Tylor นักมานุษยวิทยาได้ให้คำจำกัดความของ“วัฒนธรรม” ว่า สิ่งรวมทั้งหมดที่ประกอบไปด้วย ความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี และความสามารถอื่นๆ และอุปนิสัยของมนุษย์ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม(Mckee:1914 ,p.110)

วัฒนธรรมเป็นผลผลิตทั้งในเชิงรูปธรรมและนามธรรมของสังคมใดๆซึ่งสมาชิกในสังคมนั้นๆรับรู้ร่วมกัน มีการประพฤติปฏิบัติตามผลผลิตของสังคมนั้นอย่างต่อเนื่อง และมีการสืบทอดต่อไปยังสมาชิกรุ่นใหม่ๆลักษณะนี้จึงทำให้วัฒนธรรมสามารถถูกปรับเปลี่ยนไปตามสภาพสังคม วัฒนธรรมใหม่อาจถูกสร้างขึ้นใหม่ ขณะเดียวกันก็อาจถูกกลืนหายไปได้ตราบที่มันไม่สามารถดำรงอยู่อย่างเหมาะสมหรือสอดคล้องกับสภาพสังคมในห้วงเวลานั้น (ยุวดี มณีกุล,2539 หน้า 2)

“การทำข่าว” ในวิชาชีวะวารสารศาสตร์ ถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง กล่าวคือ เป็นผลผลิตทั้งในเชิงรูปธรรมและนามธรรม ของการประพฤติปฏิบัติของนักข่าวที่มีการเรียนรู้ และรับรู้ร่วมกัน และมีการประพฤติปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา

ปัจจุบันสื่อต่างๆไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์มีบทบาทสำคัญยิ่งในการที่จะให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองแก่ประชาชนในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการให้ข่าวสาร บทความ บทวิเคราะห์ หรือบทวิจารณ์

หนังสือพิมพ์มีหน้าที่ในการรายงานข่าวให้ประชาชนได้ทราบความเป็นไปหรือการทำงานของรัฐบาลในหลายๆด้าน นอกจากจะทำหน้าที่ในการให้ข่าวสารทางด้านการเมืองและการทำงานของรัฐบาลแก่ประชาชนแล้ว หนังสือพิมพ์ยังเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญให้แก่บุคคลในวงราชการ ตั้งแต่ระดับผู้นำจนถึงระดับรองๆลงมาได้ทราบถึงความเคลื่อนไหวในทางการเมืองและการปฏิบัติงานในหน่วยงานต่างๆของรัฐบาล

ข่าวการเมืองจึงมีความสัมพันธ์กับสังคมอย่างยิ่ง เป็นมาตรวัดกระแสแปรเปลี่ยนสภาพของสังคมให้รู้ว่ เหตุการณ์ความผิดปกติวิสัยหรือจะมีเหตุวิกฤติรุนแรงเกิดขึ้นอีกไม่กี่วันข้างหน้า ดังนั้นในการนำเสนอข่าวการเมือง จึงเป็นหน้าที่ของผู้สื่อข่าวที่จะต้องพิจารณาและตัดสินใจว่า ข่าวไหนมีคุณค่า เหมาะสมที่จะนำเสนอต่อผู้อ่าน และข่าวที่มีผลกระทบและมีประโยชน์ต่อประชาชนส่วนใหญ่ มักจะถูกเลือกมานำเสนอเป็นอันดับต้นๆ (ปราโมทย์ ฝ้ายอุประ, 2539)

Noelle-Neumann, (1984) ได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ในวัฒนธรรมเชิงแนวคิดและวิถีปฏิบัติในการทำงานของนักข่าว คือ มีลักษณะสอดคล้องตรงกัน (Consonance) ระบบค่านิยมของบรรดานักข่าวที่มีบทบาทสำคัญในการรายงานเนื้อหาข่าวของทุกสื่อจะมีลักษณะสอดคล้องกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัย 6 ประการ

- ความเชื่อและประสบการณ์ของนักข่าวทุกระดับ ทุกสาขา ที่มีต่อประเด็นสาธารณะในการเสนอทั้งเนื้อหาและวิธีการเสนอให้สาธารณะยอมรับนั้นจะเหมือนกัน

- พวกนักข่าวมีแนวโน้มร่วมกันที่จะตอกย้ำความเชื่อและความคิดเห็นของตนเอง (เช่น เลือกเก็บเหตุการณ์ที่ตนเองคาดการณ์ถูกต้องเอาไว้ และเลือกทิ้งเหตุการณ์ที่ตนเองผิดพลาด) รวมทั้งมีแนวโน้มที่จะแสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นของตนเองเหมาะสม การคาดการณ์ของตนเองถูกต้อง

- แหล่งข่าวสารที่บรรดานักข่าวใช้ต่างเป็นแหล่งเดียวกัน

- สื่อแต่ละสื่อต่างใช้กันและกันเป็นแหล่งอ้างอิง เช่น คนหนังสือพิมพ์ก็คอยดูข่าวโทรทัศน์ คนข่าวโทรทัศน์ช่องต่างๆก็ล้วนคอยดูข่าวช่องอื่นๆ นักข่าววิทยุก็อาศัยข่าวจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

- คนข่าวแต่ละคนต่างก็อยากได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานและเจ้านาย ดังนั้นจึงพยายาม “อยู่ในแถว” มากกว่า “แตกแถว”

- ตามปกติกลุ่มนักข่าวจะเป็นกลุ่มคนที่มีลักษณะทางประชากรคล้ายคลึงกัน มีทัศนคติทางวิชาชีพที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากเป้าหมายที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้น ทัศนะของพวกเขาจึงคล้ายสิ่งที้ออกมาจากแบบพิมพ์เดียวกัน

เมื่อมองย้อนหลังกลับไปดูเส้นทางในอาชีพหนังสือพิมพ์ ของนักข่าวไทยพบว่า ได้พัฒนาไปมาก มีการขยายตัวทั้งคุณภาพและปริมาณ คนหนุ่มสาวจบการศึกษาระดับสูง เข้ามาแทนที่คนรุ่นเก่า มีเครื่องมืออุปกรณ์การทำงานทันสมัยและมีการแข่งขันกันมากขึ้น สภาพเช่นนี้หากมองแต่เปลือกก็นับเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อตรวจสอบลึกไปถึงข้างในกลับพบว่าสิ่งที่พัฒนาไปในทิศทางตรงกันข้ามก็คือ ศีลธรรมจรรยาของนักหนังสือพิมพ์เสื่อมต่ำลง ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่หมู่คณะยังมีเหมือนเดิม ในสมัยนี้มีทั้งพวกขายเดี่ยวและจับกลุ่มเป็นแก๊งล่าเหยื่อ หรือการเข้าร่วมกลุ่มกันในการทำงานเพื่อหวังผลประโยชน์จากการประกอบวิชาชีพนักหนังสือพิมพ์ อย่างเปิดเผย (วิทยา ดัชนีสุทนต์, 2533)

สุภา ศิริमानนท์ ปรมาจารย์ด้านวารสารศาสตร์ ของไทยเคยกล่าวถึง นักหนังสือพิมพ์รุ่นใหม่ ผู้ที่เพิ่งจะก้าวเข้าสู่วงการหนังสือพิมพ์ หรือนักหนังสือพิมพ์หนุ่ม ผู้ซึ่งยืนอยู่ ณ เจริงบันไดของ “ละครโรงใหญ่” แห่งโลกหนังสือพิมพ์ อาจจะคิดว่างานที่ตนทำและวิธีการทำงานของตน ไม่ใช่สิ่งทรงคุณค่าสำคัญอะไรมากนัก นอกจากมีผลเพียงเพื่อแก้ตัวเองเท่านั้น กล่าวได้ว่า ดูเหมือนจะเป็นดังนี้เกือบทุกคน นักหนังสือพิมพ์รุ่นใหม่เหล่านี้ไม่เคยสำนึกอย่างจริงจัง เคร่งเครียด หรือแม้จะสำนึกก็น้อยครั้ง ว่าทุกๆ สิ่งหรืองานทุกๆ ชิ้นที่ตนเขียนขึ้น หรือที่แสดงออกไปนั้น มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกลม่อมเกลาคคนหลายๆ พันหลายๆ หมื่น ให้คิดและให้เกิดอุดมคติ (สุภา ศิริमानนท์, 2536)

อาจารย์สุภา ชี้ว่า ในวงการหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าของประเทศใด แม้จะเป็นประเทศซึ่งกิจการหนังสือพิมพ์ยังไม่สู่เจริญนักก็ตามที ย่อมจะเป็นที่ยึดถือกันว่า “คนข่าว” เป็นคนสำคัญที่สุด การอ่านหนังสือพิมพ์นั้นจุดประสงค์สำคัญก็คือ ต้องการอ่านข่าว และสิ่งอื่นๆ ที่เป็นข่าว ข้อเขียนอย่างอื่นที่ไม่เป็นข่าวก็คงเป็นส่วนประกอบเท่านั้น... เพราะฉะนั้น การเป็นนักหนังสือพิมพ์ จึงชอบที่จะต้องเริ่มนับการไต่บันไดขึ้นไปจากความเป็น “คนข่าว” ใครที่ต้องการเป็นนักหนังสือพิมพ์โดยไม่เป็นคนข่าวเสียก่อน มักไม่ปรากฏว่าจะประสบผลสำเร็จสมบูรณ์สมหวัง (สุภา ศิริमानนท์, 2536)

หน้าที่ของสื่อมวลชนในฐานะนักข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องของสาธารณชนเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ (2541) จำแนกไว้ดังนี้

1. ในฐานะนักข่าว ก็คือการรายงานข่าวที่ถูกต้อง เป็นกลาง ให้สาธารณชนได้รับรู้ในเรื่องอันเป็นประโยชน์ มีผลกระทบและอยู่ในความสนใจของสาธารณชน
2. ในฐานะหมาเฝ้าบ้าน (watch dog) ก็คือการเสาะแสวงหาและรายงานเรื่องราวอันไม่ชอบมาพากลและเรื่องอันมีเงื่อนงำน่าสงสัยที่พฤติกรรมของเจ้าหน้าที่แห่งรัฐ ส่อให้เห็นถึงการแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ชอบธรรมจากอำนาจหน้าที่ซึ่งมีอยู่

3.ในฐานะของผู้จัดตั้ง ก็คือการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระให้กับสาธารณชนได้ทราบ และพร้อมที่จะวิพากษ์วิจารณ์ อย่างอิสระถึงพฤติกรรมในฝ่ายรัฐบาล

4.ในฐานะที่ทำหน้าที่ตัวกลางในการแสดงความคิดเห็นก็คือการนำเสนอทัศนะอันหลากหลายต่อเรื่องอันเกี่ยวข้องกับกิจการสาธารณชน

5.ในฐานะตัวกลางที่จะช่วยให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องอันมีผลในทางปฏิบัติก็คือ การให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องของการตัดสินใจในอนาคตที่ประชาชนมุ่งหวังว่าจะมีผลต่อวิถีชีวิตของเขา

6.ในฐานะเป็นกระบอกเสียงของประชาชน ก็คือเป็นตัวกลางที่ช่วยให้ประชาชนได้สื่อทัศนะของตนกระจายออกไปถึงคนอื่นๆอีกจำนวนมาก โดยช่วยให้เขาได้มีช่องทางที่จะได้สื่อทัศนะของเขาไปได้อย่างทั่วถึง

โดยทั่วไปการทำหน้าที่ ในเชิงปฏิบัติของนักข่าวคือ การทำข่าวเริ่มจากกระบวนการสืบเสาะหาข่าว ข้อมูล การสัมภาษณ์ และการรายงานข่าว ให้สาธารณะชนได้รับทราบความเป็นไปของเหตุการณ์ข่าวที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ส่วนในเชิงแนวความคิดของการทำข่าวนั้นมุ่งเน้นในเรื่องของความรับผิดชอบในหน้าที่ ความสำนึกในเรื่องของจริยธรรมในวิชาชีพ ของนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมา

นายถาวร สุวรรณ อดีตนักหนังสือพิมพ์อาวุโสตั้งแต่ปี 2493 กล่าวว่า การทำข่าวการเมืองในอดีต 50 ปีที่ผ่านมา นักข่าวหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมักจะแข่งขันกันที่จะสืบเสาะหาประเด็นข่าวที่แตกต่างจากฉบับอื่นซึ่งเป็นความสามารถเฉพาะของแต่ละบุคคล มีการกัดกัน แต่ไม่มีการโกรธกันเพราะนั่นคือวิธีการทำงานในสมัยก่อน หากนักข่าวมาเจอกันในสนามพร้อมๆกันอาจจะมีการมานั่งแบ่งข่าวกันแต่ไม่มีการลอกข่าว โดยข่าวที่จะเสนอออกมาในแต่ละวัน อาจจะเหมือนกันแต่ไม่เหมือนทั้งหมด บางฉบับจะฉีกประเด็นที่ลึกกว่า

“รูปแบบการนำเสนอข่าวในด้านเนื้อหาไม่แตกต่างกันมากนัก และวิธีการซักถามแหล่งข่าวที่ออกไปในทางที่เลี่ยมให้ทะเลาะกัน ถามคนโน้นและไปถามความคิดเห็นของคนอื่นๆที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้ทะเลาะกันไม่มีเกิดขึ้นในยุคนี้”นายถาวรกล่าว

ความรับผิดชอบในหน้าที่ของนักข่าวรุ่นอาวุโส ในแต่ละวันจะต้องมีการทำการบ้าน เพื่อหาประเด็นสืบเสาะหาข่าวโดยนักข่าวการเมืองของหนังสือพิมพ์รายวันส่วนใหญ่มักจะไปเริ่มต้นที่กรมประชาสัมพันธ์ทุกเช้า เพื่อมารวมตัวกันแลกเปลี่ยนประเด็นข่าวที่แต่ละคนไปทำข่าวมา เป็น

ข้อมูลในการติดตามประเด็นข่าวอื่นๆต่อไป หากนักข่าวคนใดมีประเด็นส่วนตัวแล้วบางคนก็ไม่แวะที่กรมประชาสัมพันธ์ แยกตัวไปสืบหาข่าวตามประเด็นของตัวเอง

ในแง่ของจริยธรรม นายถาวรเล่าว่าสมัยก่อนได้รับการอบรมจริยธรรมจากสำนักพิมพ์จากรุ่นที่สืบทอดกันมาซึ่งนักข่าวสมัยก่อนมีจริยธรรม อุदारมการณในวิชาชีพสูง มีความซื่อสัตย์ สุจริต หากนักข่าวคนใดคอร์รัปชั่น ผิดจริยธรรม ถือว่ามีความผิดร้ายแรง จะถูกรังเกียจจากกลุ่มเพื่อนนักข่าวด้วยกัน และสุดท้ายก็จะถูกบรรณาธิการสั่งย้ายสายงานหรือให้ออกจากงานทันที ซึ่งในสมัยนั้นไม่พบเห็นบ่อยนัก สาเหตุที่ไม่มีการคอร์รัปชั่นเกิดขึ้นมาก ส่วนหนึ่งมาจากนักการเมืองสมัยนั้นมีจริยธรรม นักการเมืองส่วนมากเป็นคนดี ทั้งแหล่งข่าวและนักข่าวให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไว้ใจซึ่งกันและกัน ปัญหาเรื่องผิดจริยธรรมจึงมีน้อยหรือแทบจะไม่มี

จากงานวิจัยของ สุวัฒน์ ทองธนากุล เรื่องปัญหาจริยธรรมและบทบาทของสภากาชาดหนังสือพิมพ์แห่งชาติในการกำกับด้านจริยธรรมของหนังสือพิมพ์ เป็นการสำรวจกลุ่มตัวอย่างนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่มีประสบการณ์ทำข่าวประมาณ 20 ปี ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มนักข่าวรุ่นกลางในการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักหนังสือพิมพ์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเห็นว่าปัญหาการวางตัวไม่เป็นกลาง วิวาทชีวจริยธรรมอย่างมีอคติเกิดขึ้นมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาการรับของขวัญ อามิสสินจ้าง การเสนอข่าวบิดเบือน และการเสนอข่าวละเมิดสิทธิส่วนตัว โดยสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว มาจากการขาดสำนึกรับผิดชอบ เห็นประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม และอีกประการก็คือ ความผิดพลาดเพราะความไม่รู้

จากงานวิจัยของ กรกช สุรกุล เรื่องการเปิดประเด็นข่าวและกระบวนการทำข่าวของผู้สื่อข่าวการเมืองในปัจจุบันพบว่า ผู้สื่อข่าวมีพฤติกรรมใหม่ๆเกิดขึ้น นอกจากช่วยกันหาข่าว ทำข่าว แลกเปลี่ยนข่าวกันแล้ว จากการสำรวจก็ยังพบพฤติกรรมใหม่ๆที่มีมากขึ้นจนกลายเป็นพฤติกรรมปกติอีกลักษณะหนึ่งของผู้สื่อข่าวทั่วไปในขณะนี้ก็คือ การช่วยกันเขียนข่าว หรือพิมพ์เนื้อข่าว เพื่อส่งเป็นต้นฉบับไปยังกองบรรณาธิการ กล่าวคือ ผู้สื่อข่าวที่ช่วยกันทำข่าว หาข่าวและได้ข้อมูลดิบแล้ว ยังต้องมาเรียบเรียงเป็นข่าว พิมพ์เป็นต้นฉบับตามรูปแบบข่าวของแต่ละองค์กรด้วยกันอีก โดย ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งจะเป็นคนเลือกประเด็นและเรียบเรียง บอกเล่าเป็นเนื้อข่าวให้ผู้สื่อข่าวอีกคนหนึ่งที่มีหน้าที่พิมพ์ และพิมพ์ตามคำบอก เมื่อได้ต้นฉบับข่าว 1 ชุด ก็จะนำไปส่งโทรสาร(FAX) ไปยังกองบรรณาธิการที่ผู้สื่อข่าวทั้งสองคนสังกัดอยู่

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ในวงการสื่อสารมวลชนด้านข่าวได้มีพฤติกรรมใหม่ๆเกิดขึ้นในการทำข่าวหลายประเภท เช่น การทำข่าวแถลง ข่าวสัมภาษณ์หมู่ ข่าวการประชุม ข่าวสัมมนา เป็นต้น โดยลักษณะของข่าวดังกล่าวนี้ แต่ละสังกัดมักจะมีรูปแบบการนำเสนอที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ทำให้ผู้สื่อข่าวต่างสังกัดมีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกระบวนการทำข่าวในลักษณะต่างๆ(กรรข สุรกุล,2540:123)

อีกกรณีหนึ่งที่มักพบเห็นได้จากกลุ่มนักข่าวรุ่นปัจจุบันภายหลังจากการสัมภาษณ์แหล่งข่าวเสร็จสิ้นแล้ว จะมีการคัดลอกข่าวจากเพื่อนสมาชิกภายในกลุ่ม โดยอาจจะไม่ใช่พฤติกรรมของนักข่าวทั้งหมดที่ลอกข่าวกัน แต่มีสมาชิกกลุ่มหนึ่งที่ใช้วิธีปฏิบัติเช่นนี้ ซึ่งเหตุผลในการคัดลอกข่าว อาจจะมีหลายประการ อาทิ เพื่อให้ข่าวสารที่จะนำเสนอไม่แตกแถว ออกนอกกลุ่มนอกทาง หรือผิดเพี้ยนไปจากกลุ่มเพื่อน รวมถึงการกลัวว่าจะตกประเด็นข่าวที่ฉบับอื่นๆนำเสนอ ดังนั้นข่าวที่ออกสู่สายตาประชาชนผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ในฉบับต่างๆจึงไม่แตกต่างกันนัก หรือประเด็นเจาะลึกที่เรียกว่าข่าว Exclusive ไม่มีให้เห็นบ่อยนัก การกระทำดังกล่าวเหมือนกับเป็นการกระทำเพียงเพราะหน้าที่ที่ต้องรายงานข่าวให้เสร็จสิ้น ซึ่งในความเป็นจริงอาจจะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงปฏิบัติ

นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมที่ผู้สื่อข่าวส่วนหนึ่งปฏิบัติกันอยู่เป็นประจำ จนกลายเป็นเรื่องธรรมดาในวงการสื่อข่าวก็คือ "ของกำนัล"หรือ"สินบน" จากแหล่งข่าวต่างๆ อาจจะได้แก่ บัตรชมภาพยนตร์ ของขวัญ บัตรรับประทานอาหาร หรือสิทธิพิเศษอื่นๆ เป็นต้น ของกำนัลเหล่านี้ เมื่อผู้สื่อข่าวได้รับมาแล้วมักจะต้องตอบแทนด้วยการเสนอข่าวเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความนิยมชมชอบบางสิ่งบางอย่างตามที่แหล่งข่าวต้องการ ซึ่งผู้สื่อข่าวก็คือมนุษย์ธรรมดา ที่มีความต้องการความพึงพอใจและการเอาอกเอาใจ เมื่อมีผู้หยิบยื่นสิ่งเหล่านี้ให้ก็ย่อมจะรับ ถ้าการยอมรับของเหล่านั้นจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการเสนอข่าวบางข่าว ก็นับว่าผู้สื่อข่าวก็ได้กำไรเป็นส่วนตัว ตรงกันข้ามถ้าการรับจะมีผลกระทบต่อการเสนอข่าวแล้ว ย่อมจะทำให้ข่าวที่รายงานต่อสาธารณชนนั้นขาดความครบถ้วน ขาดความถูกต้องเที่ยงธรรม เว้นไว้แต่ว่าผู้สื่อข่าวผู้นั้นจะมีศักดิ์ศรีและมีสามัญสำนึกที่ดีที่ถูกต้องต่ออาชีพเท่านั้น(จินตนา สุวรรณนนท์,2541)

จากสภาพความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องของวัฒนธรรมการทำข่าวทั้งในเชิงแนวคิดและเชิงพฤติกรรมของนักข่าวรุ่นใหม่ที่เปลี่ยนไป จึงเป็นปัญหาที่น่าสนใจศึกษาเปรียบเทียบว่า วัฒนธรรมการทำข่าวทั้งในเชิงแนวคิดและเชิงพฤติกรรมในยุคของนักข่าวอาวุโส นักข่าวรุ่นกลาง และนักข่าวรุ่นใหม่มีความแตกต่างกันอย่างไร เนื่องจากยังไม่เคยมีการศึกษาวิจัยในเรื่องดังกล่าวนี้ อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงเป็นที่มาของการศึกษาวิจัยในเรื่อง วัฒนธรรมการทำข่าวการเมืองเปรียบเทียบ

เทียบระหว่างนักข่าวอาวุโส กับรุ่นกลางและรุ่นใหม่ ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง และอะไรเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเหมือนหรือความแตกต่างในแต่ละยุคสมัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้มีเป้าหมายเพื่อตอบคำถามวิจัยต่อไปนี้

1. วัฒนธรรมการทำข่าวการเมืองที่สะท้อนจากพฤติกรรมในการทำข่าวของนักข่าวรุ่นใหม่ เปรียบเทียบกับนักข่าวรุ่นกลางและรุ่นอาวุโสแตกต่างกันอย่างไร
2. วัฒนธรรมการทำข่าวการเมืองที่สะท้อนจากความสำนึกทางวิชาชีพและจริยธรรมของนักข่าวทั้ง 3 รุ่นแตกต่างกันอย่างไร
3. ปัจจัยอะไรที่มีผลต่อวัฒนธรรมการทำข่าวการเมืองของนักข่าวทั้ง 3 รุ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการศึกษา ค้นคว้าวิจัยจะทำให้เกิดองค์ความรู้ทางด้านวารสารศาสตร์ โดยเฉพาะองค์ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมการทำข่าวระหว่างนักข่าวรุ่นใหม่ นักข่าวรุ่นกลางและนักข่าวรุ่นอาวุโส ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ ในการพัฒนาวิชาชีพของนักหนังสือพิมพ์ ในประเทศไทย ตลอดจนเป็นแนวทางแก่ผู้ประกอบการวิชาชีพนักข่าวหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองสู่ความเป็นนักวิชาชีพต่อไปในอนาคต